

NIET MALŠ

Ik draai de kraan open en wacht tot het koude water lauw wordt. Het veel te dure pompje van de veel te dure zeep is stuk en ik schenk wat vloeibaar goud uit de fles. Als m'n moeder toch eens wist wat dit kost.

Ik wrijf mijn handen in elkaar tot er schuim ontstaat. Met mijn duimnagel maak ik mijn nagels schoon, en ik laat het water over mijn handen stromen. In de spiegel kijkt een verwilderd hoofd me aan. Ik duik naar beneden en gooi water in mijn gezicht. Met een watje haal ik de restjes make-up van mijn huid.

Een klein erwtje dagcrème verdeel ik in stipjes over mijn vermoeide smoel en smeer het uit. En dan ruik ik het. Een vleugje feest dringt mijn neus binnen. M'n hart staat even stil, om vervolgens extra snel verder te bonken. Ik ruik nog een keer aan mijn hand, nu met opzet. Door de geur van luxe zeep heen, niet uit te wissen of af te wassen. De geur van vrouwelijk vocht. En niet dat van mij.

Wanneer ik aankom bij Toki zie ik de condens al op de ramen staan. Ik loop naar binnen, de warmte van opgewonden ochtendpersonen slaat me in het gezicht. Alle tafeltjes zijn bezet en ik kijk zoekend om me heen. Vic staat niet achter de gigantische espressomachines. Vandaag werkt er een persoon met oranje haar, sproeten en een androgyn gezicht.

‘Laar!’ Onhandig komt Ruby uit de legergroene plofbank omhoog. Haar kastanjebruine haar in een losse knot op haar hoofd. Ze is make-uploos en dat gebeurt niet vaak.

‘Wat ben je lekker naturel,’ zeg ik tegen haar terwijl ik haar een knuffel geef.

‘Ik heb een ontstoken oog en mag er niks op smeren. Is het erg?’ Haar hand schiet direct voor haar oog.

‘Doe normaal, je bent fucking perfect.’

Ruby is mijn op een na beste vriendin. Een wereldverbeteraar met een felle rand en een beeldschoon gezicht. Ze heeft de looks van haar moeder, die op haar zestigste nog steeds model is.

Ik laat mezelf naast haar op de bank vallen. Ze ruikt naar sandelhout, gemixt met de geur van koffie.

‘Hoe is ’t?’ vraagt ze met een medelijdend hoofd.

‘Niet mals.’

Mijn kater is niet te negeren en blijkbaar ook niet te verbergen. Zelfs het geluid van de gigantische koffiemaler doet pijn aan mijn hoofd. Ik vertel over het etentje met Cath dat al uit de hand liep in het restaurant, tot aan de veel te lange kroegentocht en het laatste afzakkertje in de nieuwe cocktailbar. Halverwege mijn verhaal neem ik een korte pauze om het maagzuur weg te puffen.

Alsof hij kon voelen wat ik nodig had, woelt er plotseling een hand door mijn haren, gevolgd door de stem van Vic: "Twee floaties, dames?"

'Ga door,' zeg ik zuchtend en ik doel op de hoofdmassage. Vic plant een kus op mijn haar en stopt met kroelen.

Ik draai me om naar mijn kleine broer. Vandaag gekleed in een blend van Patagonia, geitenwollensokken en Supreme, all beige.

'Heeft iemand een lekker avondje gehad?'

'Mag ik een flat white met haver?' kreun ik. 'Ik heb het nodig.'

'Een floatie, bedoel je?' vraagt Vic, terwijl hij alweer richting de bar loopt.

'Rot op, Vic, niemand noemt het zo.'

Ruby laat Vic en mij even voor wat het is en staat op om iemand te begroeten. Wit, ongekleurd haar, katoenen kleding in aardetinten en stoffen schoenen. Ik word al weëig als ik ernaar kijk. Vast een bekende van Extinction Rebellion. Ik knik naar de onbekende klimaatstrijder en gebaar naar Ruby dat ik een luchtje ga scheppen. Het laatste wat ik nu wil is in een beladen gesprek belanden.

Het ruikt fris en bloemig buiten. Mijn kater past niet bij dit zalige lenteweer. Ik doe m'n ogen dicht en neem een diepe haal om mijn longen te voeden met stadse stikstof. Zittend op de vensterbank van de koffietent probeer ik mijn blote benen in het strookje zon te krijgen. Mijn bovenbeenharen staan springerig alle kanten op. Met een vinger strijk ik vanaf mijn knie naar boven, tegen de haartjes in.

Vijf jaar eerder

Ik moet Cath overhalen om mee te gaan naar Bens feest. Volgens haar komen daar alleen maar ballen op af. Typisch, zij is zelf de grootste bal van al. Opgegroeid in een zeer bovengemiddelde buitenwijk met wekelijkse hockeytrainingen en zomervakanties aan het Comomeer. Twee hoogopgeleide ouders die na veertig jaar huwelijk nog steeds met elkaar kunnen lachen. Als een gezin vinkjes kan verdienen, hebben zij er wel tien.

Onder de belofte slechts twee drankjes te doen is het me gelukt Cath mee te krijgen naar het ballenbal. Ben woont met twee huisgenoten in een appartement aan de Bilderdijkstraat. Het is onlangs gerenoveerd, maar daar is in dit studentenappartement weinig meer van te zien.

De donkerblauwe vloerbedekking in het trappenhuis is zompig van de natte schoenen die ons voor zijn gegaan. Op de voordeur van Bens appartement hangt een A4'tje met de vraag zachtjes te doen voor de bureu. Iemand heeft er met lippenstift YOLO onder geschreven.

We lopen de woonkamer binnen, die al vol staat met mensen. Na de renovatie zijn de oude *Playboy*-posters nog niet terug aan de muur komen te hangen. Thank God. Er staan twee chesterfieldachtige banken die gevuld zijn met Oud-Zuid-jongens. 'Ignition' van R. Kelly vult de ruimte.

'Zie je nou wel dat er veel ballen zijn,' sist Cath. 'Ik zie alleen maar blauwe bloesjes!'

Ben is de leukste broer op aarde, maar in het laatste jaar van de middelbare school haalde hij het in zijn hoofd dat-ie lid wilde worden van het corps. Het hele gezin heeft geprobeerd hem op andere gedachten te brengen. Iedereen heeft gefaald en we zijn hem verloren aan de rechtse elite.

Op de hoek van de chesterfield bij het raam zit een jongen op de armleuning. Ik schat hem één meter tachtig en iets ouder dan ik ben. Zijn baard is het eerste wat me opvalt: de perfecte lengte van zeven millimeter, donker van kleur en met een prachtige dichtheid. Hij valt op tussen de eenheidsworst van Bens vrienden in zijn houthakkersshirt, beige chino en hippige wandelschoenen. Een soort buitenman. Ik ben zijn schoenen met rode veters afkeurend aan het bestuderen wanneer hij ineens mijn blik vangt. Guitige ogen. Hij glimlacht. Ik lach wat betrappt terug en trek Cath mee om Ben te zoeken.

‘Cath!’ Ik draai me om en zie Danielle, Caths vreselijkste ex.

‘Ik dacht dat hier alleen maar ballen kwamen,’ zeg ik lachend tegen Cath.

Ze negeert me en verdwijnt naar de overkant van de kamer, in de klauwen van Danielle.

Tijdens mijn tocht naar de keuken deel ik hier en daar een knuffel en/of een glimlach uit. Hoeveel mensen passen er in dit huis? Hopelijk heeft hij de burens en de burens van de burens uitgenodigd, anders zou het zomaar eens een heel kort feestje kunnen worden.

Eindelijk aangekomen bij de ijskast voel ik een hand op mijn hoofd.

‘Laaaaar! Ooo eindelijk, daar is ze, m’n kleine zusje,’ schreeuwt Ben met consumptie in mijn oor. ‘Heb je je bodyguard nog meegenomen?’ Hij vindt het zelf een heel goede grap.

‘Als je Cath bedoelt, die werd meteen geclaimd door Danielle. Jullie gezamenlijke ex,’ sneer ik terug. Toen Ben er ooit achter kwam dat zijn destijdsse scharrel ook een scharrel is geweest van Cath, werd-ie helemaal gek. Er is sindsdien een soort onderhuids hanengevecht tussen die twee gaande.

Ben pakt meteen mijn hoofd in de houtgreep en wrijft zijn knokkels over mijn hoofd.

‘Godverdomme, Ben, rot op!’ Ik probeer me uit zijn greep te ontworstelen, met weinig succes.

‘Zijn jullie weer bezig?!’ vraagt Vic, terwijl hij onze kant op komt gelopen.

‘Gelukkig, daar is mijn lieve broertje!’ zeg ik, terwijl ik in Bens hand probeer te bijten.

‘Au, kutwijf!’ Ben laat zijn greep los.

‘Zo gezellig dat je er bent, Laar. We konden wel wat niet-leden gebruiken hier,’ zegt Vic hard. Vic hekelt het corps evenveel als ik.

‘Oké, Jut en Jul, was weer gezellig!’ Ben rolt met zijn ogen en loopt met een lichte zwalk van ons weg.

Vic haalt twee biertjes uit de koelkast en opent ze met een aansteker die hij uit zijn zak haalt.

‘Hé, je rookt weer?’ vraag ik.

Vic antwoordt door een pakje peuken voor mijn neus te houden. De keuken staat blauw van de rook en we kunnen wel concluderen dat het roken bij het raam geen verschil gaat maken. We zoeken een plekje tegen een stuk lege muur.

‘Hoeveel mensen zouden er zijn?’ vraag ik, terwijl ik een sigaret aansteek. Ik inhaleer extra aandachtig. Die eerste haal tijdens het eerste biertje. Dat is waar je het voor doet.

Vic haalt zijn schouders op. ‘Maar veel belangrijker: heb je die knappe dude gezien? Sowieso geen lid, dat zie je meteen.’

‘Die outdoorsy guy? Check, gespot.’

‘Ben! Kom ’ns hier.’ Wild gebarend probeert Vic Ben weer onze kant op te krijgen.

‘Ja?’

‘Wie is die knappe gast met het houthakkersshirt? Dat vragen wij ons af, hè, Laar?’

‘Jij ja,’ zeg ik, terwijl ik nog een haal van mijn sigaret neem.

‘Dat kun je vergeten, Vic, niet jouw team,’ zegt Ben lachend.

‘Dat snap ik, anders zat ik nu wel op z’n schoot. Maar ik vraag het voor ons lieve zusje.’

Direct negeert Ben Vic en richt zich op mij. ‘De man heet Fela,’ zegt hij neutraal. ‘Ik ken ’m van voetbal. Net klaar met iets biologieachtigs. Een beetje een nerd, maar wel een goeie

gast. En voor zover ik weet vrijgezel.' Dan, met een grijns: 'Ik zal 'm er even bij roepen.'

Ik trek aan Bens mouw. 'Néé, doe normaal!'

Maar Ben is te vlug en verlaat de keuken. Zoals ik al vreesde, komt hij terug met Fela achter zich aan.

Vic is zichtbaar aan het smullen. 'Hij is nog knapper van dichtbij,' fluistert hij in mijn oor.

'Hé,' zegt Fela.

'Deze twee hadden het over je,' zegt Ben tegen Fela, en met de hals van zijn bierfles wijst hij ons aan. 'Dit is mijn kleine broertje Vic en mijn zusje Lara.'

Hij geeft Vic een hand en daarna mij. Zijn greep is stevig en mijn hand verdwijnt in die van hem. Hij voelt ruw.

'Weet je zeker dat je niet op mannen valt?' vraagt Vic, waarmee hij de aandacht weer naar hem stuurt.

'Nooit geprobeerd,' zegt Fela met een glimlach.

'Er is hoop, hoor ik al.' Vic geeft Fela een knipoog en kijkt dan uitdagend naar Ben.

'Vic en ik gaan een biertje halen, iemand nog wat?' vraagt Ben. Zonder het antwoord af te wachten trekt-ie Vic mee richting de ijskast.

Ik pluk wat aan het etiket op mijn flesje bier. Eikels.

Fela leunt tegen een klein stukje vrije muur. Hij kijkt langs me heen. Uit desinteresse of verlegenheid, ik ben er nog niet achter.

'Ben vertelde dat je een natuurman bent.'

'Een natuurman?' Weer die lach. 'Ik ben net afgestudeerd als ecooloog, als je dat bedoelt.'

'Wat moet ik me daarbij voorstellen?'

'Nou, je kijkt er naar een,' zegt hij droog.

Jezus.

'Maar wat doet een ecooloog?' Ik kan een zucht nog net onderdrukken.

'Dat kan van alles zijn, maar ik heb nu net stage gelopen bij een bedrijf dat gemeentes of instanties inhuren om de

vleermuizen- en amfibieënpopulaties te beschermen.’

‘Vond je het leuk?’

En vind ik hem leuk?

‘Het was te gek.’ Hij leunt nog steeds tegen de muur, maar klinkt energieker. ‘Toen ik hierheen fietste belde mijn stagebegeleider, of dus nu mijn baas, of ik er wil komen werken.’

‘Ga je het doen?’

‘Zeker, dit is perfect voor nu.’

Leuk of saai?

‘Gefeliciteerd dan,’ zeg ik, en ik stoot als proost mijn flesje tegen het zijne.

Een scheef lachje vormt zich op zijn mond en door zijn donkere wimpers kijken twee lichtgroene ogen me aan. Fela buigt zich naar me toe om iets te zeggen, maar wordt onderbroken door Cath.

‘We moeten gaan, Laar. Maar echt nu, want Danielle komt zo van de wc en ik word helemaal lijp. Die chick is echt psycho.’

‘Goh.’

‘Je had gelijk. Ga je mee?’ Ze grijpt me bij mijn arm. ‘Accepteer mijn witte vlag! Ik trakteer whisky sours. Please?’

‘Vooruit.’

Ze laat mijn arm los en verdwijnt al haastig naar buiten.

‘Ik geloof dat ik ga,’ zeg ik tegen Fela. Ik zet mijn halflege biertje weg en kijk hem net iets langer aan dan nodig is. ‘Tot de volgende keer.’

‘Ik hoop het.’

De felle ogen in combinatie met dat dikke donkere haar is wel redelijk onweerstaanbaar. Is-ie té knap?

Ik loop nog vlug naar Vic en Ben, die bij de ijskast staan. Ben poogt de tequila zo goed mogelijk in de shotglaasjes te gieten. Vic topt ze af met bitter lemon.

‘Laar, kom hier, een voor jou.’ Vic drukt een tequila slammer in mijn hand. Ik sla ’m achterover, zeg dat ik met Cath mee moet en beloof hun dat ik zo terugkom.

Een leugen, maar anders wordt weggkomen onmogelijk. Ik draai me om en stuit op Fela's blik. Hij kijkt me aan. Dat spel kan ik ook. We staren even in elkaars ogen, maar zijn twinkelen brengt me van mijn stuk. Ik glimlach ongemakkelijk en draai me om richting de deur. Buiten staat Cath al ongeduldig te wachten.